

ΘΕΟΣ σχωρέσ' τον, ήταν λεβέντης άνθρωπος. Καρδια μαλαματένια, όρεξη παντοεινή, χέρι ανοιχτό. Δέν τον έβλεπες ποτέ θυμαμένο ή άνοηχο ή ταγκούνη. Άπ' την αβή που άνοιγε τό καρφενίο, ως τή νύχτα που έκλεινε, πρωί-γιομα-βράδυ, νηστικός-φαγωμένος, με κρούο και με έσση, πάντα με κέφι βρισκόταν, τραγουδάει, εκαλώς τά παιδιά, εσταθής να φέρει να ποίησει, επί άλλο θέλεις από μένα ». Θεός σχωρέσ' τον....

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Κ. Γ. ΑΒΑΝΑ

Ο ΚΥΡ - ΓΙΩΡΓΗΣ

(Ανέκδοτο)

«ήτη κρουναελλένια του θρύ-
σι». Πιό κάτω «τή χαραγγή
με τή δροσουλά της». Πιό
κεί «τ' άστέρια του βροδαυσις.
Στήν άλλη γειτονιά πάλι «ήτη
άμυρα της θάλασσας».

Τό χειμώνα, τ' άπομειή-
μερο με τή λιακάδα, τό καλο-
καίρι, τό βροδάει με τή δρο-
σοούλα, έπαιρνε ανάρρωστα
στήν πλατή τό παλιό του ή
τό σακκάκι του, κατά τήν έ-
ποχή, κ' έδωκανε με βόλτα
στις γειτονιές. Πάντα θά
χρωτούσε ένα γαροφύλλο ή
ένα τριαντάφυλλο στο χέρι.
Με τή ρεμπόπλικα αλαφρά,

Είχε πάντα τό παιγάρο
κολλημένο στην άκρη στο κάτω άχειλι δεξιά κ' όπως ξεροκαγόνταν
τό παιγάρο κ' άνέβαινε ό καπνός, μισόκλεινε τά μάτια και σέ ζυ-
τωίτες σάν ειρωνικά μέσ' άπ' τόν καπνό. Όταν δέν έβηγε, θάλεγε
χωρατό, κ' όταν δέν έλεγε χωρατό με τήν άλλη, τήν άριστοή ά-
κρη τ' άχειλιού του θά αγοταραγουδούσε κανένα έρωτικό στιχάκι. Κι ό
παθάρης άόδός άνέβαινε μαζί με τόν καπνό τόν άνηφορο και τού
λίγανε, θαρρείς, πιό πολύ τά μισοκλειόμενα μάτια. Άκόμα και τό-
ρα στα πενήντα πέντε—πενήντα έφτά χρόνια ήταν άμάν για γλέντι
και μερωζής, όπως και στα γέμια του.

Είχε παντρευτεί από έρωτα τό Μαριζάκι του, μα ούτε στα νεύ-
τα, ούτε στα γεροντάκια του σπάθιχε ποτέ πιστός κ' άφοσιωμένος.
—Μαριζάκι μου, δέ φταίω έγω, να σέ χωρώ! Σ' αγαπάω σάν
τρειλιός. Μα τί θέλεις, να σου πώ ψέμματα; Δέ μπορώ να μη κυ-
τώ και τ' άλλα παιχνοκόριστα!... Μόλις βλέπω κοτούδια και πο-
δύγυρο, κλωτσάει ή καρδιά μου. 'Ο Θεός φταίει που μ' έπλασ' έτσι!

Η Μαριζάκι ποτέ γλυούσε, ποτέ γκρινιάζε, ποτέ έκλαιγε. Μα τά
χούγια του κίρ—Γιώργη ποτέ δέν άπορσε να τού τά χούφη. Κι έ-
τσι, σάν πέρασαν πέντε, δεκάπεντε χρόνια, ό κίρ—Γιώργης
άόχητος νόμια κ' έπισημα πειά, με τή χρησιμοποισία, τό αναγνωρι-
σμένο δικαίωμα να κινήγη άτοια τού άρέσει! «Δέν άκοιτάνε δά
να μιλήξη και με καυιά... Ίσα—ίσα που σαλιάρει... Δέν τόν ά-
φίνεις!...». Ελεγαν ή πιό με-
στειμένες γειτόνισσες στην κυ-
ρά—Μαριζάκι. Κι ή κυρά—Μα-
ριζάκι συνήθεσε από χρόνια τό-
ρα να νάναι μεσρόθυμη.

Είς' αλήθεια πως κ' ό κίρ-
Γιώργης δέν πήγαινε για σο-
βαρά πράματα. Ούτε κινήγοσε
μά μονάχα, κάθε τόσο, στο
κοινό. Τίς κινήγοσε όλες μα-
ζύ. Σε κάθε γειτονιά, σε κάθε
δρόμο, σε κάθε παραθύρ ειχε
τήν φιλενάδα του. Τήν κατε-
μά με τ' όνομά της και με τήν
ειδικότητά της. Γιατί αγαπού-
σε καθένα για τήν ξεχωριστή
της χάρι και για τό ξεχωριστό
της γούστο. «Δέν κάνουν όλες
ή γλάστρες ένα λουλούδι, ούτε
όλα τά κλαριά τόν ίδιο καρ-
πό » έλεγε. «Κάθε κορίτσι άνη-
θίσει τό λουλούδι του και κάθε
γυναίκα τόν καρπό της...».
«Πρέπει να κόβης άπ' τό βα-
σιλικό κλωνάρι κ' άπ' τήν τρι-
ανταφυλλιά μουμπούκα». «Πρέ-
πει να ζητάς σίκο άπ' τή σι-
κιά κ' άπ' τή ροδακινιά ροδά-
κισο ».

Κι είχε τόση πείρα άπάνω
στη θεωρία του ό κίρ—Γιώρ-
γης, που μόλις πρωτόβλεπε τή
γυναίκα, με μιά ματιά μονάχα,
τήν κατάταζε και τή χαρακτή-
ριζε : «Πώ! Πώ! μπάρτισα με
τά μήλα σου!... Είσαι για φι-
λάει στα μάγουλα!...», «Σχου-
ρέ βασιλικέ μου, να σου χεί-
δευα τά πλεξιδάκια σου!...».
«Διγνό μου κισαρίσια, νάσφαγ-
γα τή μεσούλα σου!...».

Έτα και σε κάθε γειτονιά.
Έδώ ειχε τή «λεμονίσια του
με τ' άνδρ». Έκει τό «καναγι-
νάνα του στο κλουβί». Άλλού
τόν «άμάραντο, που τρών τ' ά-
λάφια και ψύφους». Άλλού

στραβά βαλμένη, με τά μάτια λοξοπόνηρα, άροστατώντας και στα-
δοπατώντας ποτε κάτω άπ' τόνα παράθυρο και ποτε άντίκρυ στ' ά-
λο, περνούσε από δρομάκο σε δρομάκο, έβλεπε, άκουγε, χαιροτούσε,
αναστένας κ' όπου μπορούσε έπαινε κονβέντα. Έτρομαν ή γυναίκες
όταν τόν έβλεπαν, άλλη τραβούσαν μέσ' άπ' τό παράθυρο κ' άλλη έ-
τρχε στην όξωπορτα της γειτόνισσας να μνη τή βρή μονάχη. Ποιός
ξέρει τί λόγο μπορεί να πη και τί χειρονομία να κάνει!...

«Γειά σου, διπλή μου μπουγαρνιά! Για σένα περνώ και Ξαναπερ-
νώ ό δόλω... Θέλω να σε φιλήσω διώ φορές στα μάτια να μου φέ-
γη ό καυιάς και δε σε Ξαναπειράζω πειά!... Τ' άκουσες;...».

«Άχ και ποτε θάρρη βαρύς χειμώνας να πέσης κάτω, άργιόχηνά
μου! Έσένα να σε χαιδένω θέλω μονάχα και άπ' τίς φτερούγες
σου».

«Κοντούλα δεντρολιθανιά, τή νωστήμαδα σου!... Μιά τομπιά στο
τσουποτό σου μπράσο για να με θυμαίσι!...».

«Θαλασσινό μου χρυσοκόχυλο», έγω θά σε φιλήσω κάτω άπ' τ'
αύτάκι!...».

«Σβέλω μου αλαράκι, να σε πάσω μιά φορά στα χέρια κ' έπει-
τα χαλάι σου!...».

Άλλά, με τήν αλήθεια, δέν είνε μονάχα δύο λόγια ό κίρ—Γιώρ-
γης. Ξέρει που θά πετάξη με τέχνη στ' ανοιχτό παραθύρ τό γαρο-
φύλλο, ξέρει που θά στρώξη τό πορτοφύλλο να μη πάρα μέσα... Λένε πως άπ' δες έβαλε στο μά-
τι, άλλη για γλυκόγιο, άλλη για
χάδι, άλλη για φίλα, καμιά
δέν τού ξεφύγε. Μπορεί να τίς
κινήγη χρόνια, τρία, τέσσερα,
όχιω, μα στο τέλος θά πετύχη
τό σκοπό του! Πολλές που τίς
κινήγοσε από κοριτσάκια, δώ
τίς έχει, και τίς έχει, κατόντησε
παντρεμμένες με παιδιά να τούς
πάρο τό φιλή ή τ' αγγάλιασμα!
"Επειτα τίς ξεγοράει πειά και
δέν τίς ένοχλει, τό πιο πολύ, πο-
τε άλλοτε. Κι αυτές, που τό ξε-
φρον καλά αυτό, κάνουν στραβά
μάτια πολλές φορές —να πην
να χατή πειά, να γλυτόσομει
από δαύτουμε!...».

Τό Καρναβάλι τών Παιδιών.

Δέν ειχε δέκα χρόνια που τυ-
χινούσε τήν κυρά—Χρυσούλα
του Ντίκα; «Άμάν, μετήσά μου
της Άνατολής!... Θέλω να μου
δώσης ένα φιλή στο στόμα... Μου
τό χρωστάς, πάει!... Να ιδώ πό-
τε θά τό εισπράξω!...». Δέκα
χρόνια ειχε που τής τώλεγε. Στο
τέλος πιστεψε κ' ή ιδέα ή νοου-
κινά πως τού χρωστάει στ' άλη-
θινά ένα φιλή στο στόμα! Τήν
έβλεπε και σά να ντρεστούν πού
δέν έχοιλιάνουε να τού εσφλίση
του χριστιανού τόσο μικρό χρέ-
ος! "Όσο που... μιά νύχτα, στο
τραπέζι ενός γάμου, άπάνω στη
χαρά και στο μεθύσι, μπροστά
στον άντρα της : «Πάω' το,
χριστιανέ μου, να γλυτόσω από
σένα » φώναξε άπροσωπικά και
πούδωσε ή κυρά—Χρυσούλα ένα
φιλή στο στόμα! Τό τί έγινε!...

Στους γάμους, στα γιορτά-
σια, στις κηδείες και στα πανη-
γύρια έκανε πάντα τήν καλύτερη
του εισπραξι ό κίρ—Γιώργης.
«Έχω να εισπράξω χρέα σήμε-

ρα!... φώναζε μόλις έφτανε κι έφρανε γυροβιά το λοξοπόνηρο μάτι. «Από σένα, κουκλίτσα του κουπιού, δε ζητώ τίποτ' άλλο: Πιάσε με να χορεύουμε μαζί έναν κυλιματιανό, να νοιώσω το χεράκι σου στο δικό μου...»

«Όμως πολλές φορές είναι άπορασαιπικότερος. Τραβάει κι ανεβαίνει ίσα στο ξένο σπίτι. «Μη μιάς ακούει κανείς, κυρά Μίλτενα; Έρχομαι γιά μιιά προξενιά της άναμιάς σου...» Τόν ξέφουν που άνασταυεύεται και σε τέτοια. Λίγα συνοικέσια έχει κάνει;... «Ένα παιδί έτσι κι έτσι. Το χορίτσι το ξέρω. Μόνο από προιάδι να μου πής τώρα...». Άρχίζει η κυρά Μίλτενα τά δικά της. Τη ξυγιάζει από τέ μεριά ό κύρ Γιώργης. Και μέσ' στην ώρα που τό συνοικέσιο τελειώνει —φύτ, τή βουτάει, τή φιλέι έκει πού διάλεξε! «—Μασκ...» «—Σούτ! σούτ! μιάς ακούει!... Δέ σε ξαναπειράζω... Τής βουτώνει τό στόμα... Ή άλλη δουλειά μας τελείωσε... Άδριο θά σου φέρω τό λόγο... Καί φρονίμα τώρα πειά... Συναγρίδα μου...»!

«Έπειτα φροντίζει και μαθαίνει όλους τους έρωτες, νόμιμους κι άνομους, παραπλοάει και τσακώνει όλα τά άνταμώματα κι όλα τά νυχτομωσιώματα στά ξένα σπίτια. Ξέρει όλα τ' απόρρητα κι όλες τις πληγές. Και πουλάει άκριβά, χέρι με χέρι, την εχεμυθειά του. Πότε δυό φιλά, πότε τρία, πότε κι άκριβότερα...

—Στάσου να σου πώ κάτι, κυρά Ζήσεννα...
—Καλώς τόν κύρ Γιώργη!...
—Ποίεινε ό Ζήσης;
—Είνε ταξείδι με την πάσσαρα!...
—Γ' αυτό χτές τό βράδυ έμπαινε χωρίς φόβο ό Σίδερης;...
—Κύρ Γιώργη μ'!...
—Τί θά μου δώσεις;...
—'Απ' τό Θεό και στά χέρια σου!...
—Τί θά μου δώσεις;...
—'Ελα από μέσα μη μιάς ακούσουν!...
Πήγε από μέσα και πήρε όλα ήθελε.

«Άλλοτε πάλι έλαμε τού χεριού του την Άργύρενα και τά τρία προκομένα της κορίτσια. Την πλεύρισε μόλις τελείωσε ή έκκλησιά.
—Καλημέρα, παλινά κόπια, που κάνεις τό καλό ζουμί...
—Καλημέρα σου, χρυσιανέ μου...
—Μην είσαι τόσο περήφανη!... Δέ μου λές; Τί θά φταε προχτές πίσω απ' την τάπια;...
Κόκκαλο ή Άργύρενα!...
—...Νά ρθώ απ' τό σπίτι να τά ποιμε;...
—Καλώς να κοπάσης, κύρ Γιώργη μου!...»

Έπληγε ό κύρ Γιώργης κι έζειν ή φορά φάνηκε λίγο άσθητός. 'Απ' την Άργύρενα πήρε μιιά όλόκληρη βραδεία, όταν διάλεπε ό Άργύρης στά εμπόρια. 'Απ' τή μεγάλη της κόση, «τό Στριανό λουκούμα», ένα φιλάκι στό στόμα. 'Απ' τή δεύτερη, «τό άλατοπίπρω», ένα γαργάλιμα στό πηγούνι. Κι απ' την τρίτη, τό «ξεπεταροϊδί», ένα χορό στά γόνατά του. Σιγά—σιγά, με τρόπο και με διάκριση, χωρίς να τή τί ζητάει και τί θέλει, τά εισπραξε σά σπικιός πειά όλα τά φρελιώμενα, κατά την άπόφαση πώβγαλε μουσικά μέσα του, κι ούτε ένόχλησε πειά ποτέ τό τίμο και πλούσιο σπίτι του κύρ Άργύρη!...

«Έτσι και μιιά άλλη άρχόντισσα που δεχόταν τόν νεαρό δικαστή στό άρχοντικό της.
—Θά τά μαρτυρήσω όλα στόν άντρα σου. Έχω κι άποδείξεις!...
—Κύρ Γιώργη!...
—Τίποτα!... Σ' έσένα τοιλάχιστο δέν έπιτρεπότανε ποτέ τέτοιο πράμα!... Νάχης άντρα νέον κι όμορφον και πλούσιον!... Έχω άποδείξεις!...»

—(Τί άποδείξεις νάχη; Νά μώπασε τίποτα;... Νά τώπασ' ένκεινού κανένα γράμμα;...) Κύρ Γιώργη!
—'Ακου δώ; 'Αν θέλεις να μην πώ τίποτα, να μ' άνοιξης κι' έμένα τό βράδυ...
—Αυτό είνε άδύνατο!...
—Δέ σου κάνω τίποτα!... Έτσι για καπρίτσιο... Ομιώσαι κάποτε πούησον καπέλλα;... Σου πετάξα ένα γαρουφαλλό και τώπασε τού άδεροφού σου κι' είχα μετελλάδες... Λοιπόν τό βράδυ θά ρθώ στην πίσω πόρτα τσα—ίσα να μου ζητήσεις σχώρεση...
Και πήγε. Και τού άνοιξε.
—Κύρ Γιώργη, μη με κατασφρέμης!...
Χωρίς να τής μιλήση καθόλου, τής έδωσε ένα φιλι με πονικό χαραχτήρα κι' έφρανε γελώντας μέσ' στό σκοτάδι τής νύχτας... Είχε τιμωρήσει!

Αί, κάπου—κάπου την πάθανε κι' ό κύρ Γιώργης... Μιά φορά, βράδυ στη βούση, τού τραδίξε ένα γαστούκι, καθώς χύμηξε να τή φιλήση, ή Κανέλλα τού Ραχιώτη. 'Αστραφταν τό μάτια του. «Άειντε, μορη, τής είνε, και θά μου τό πληρώσης!...» Έπειτα τόφερε ή τύχη να πάρη γυναίκα τή Μαρία, πρώτη ξαδέερη της. «Έκεινο τό φιλι μου τό χρωστάς άκόμα, Κανέλλα. Κι' εγώ μιιά μπά-

τσα...». Φοβέριζε κάθε τόσο. «Θά σου τώδινα, καιμήνε, τώρα που σ' έκανα ξαδέερη, αλλά εσύ τό θέλεις πονηρά... δέν έχεις μπέσα!». Τόσα χρόνια και δέν κατόρθωσε άκόμα να τής τό πάρη. Μόνο τό γαστούκι τής έδωσε λίσο μιιά μέρα που βούηξε να τή φιλήση και τού ξέφυγε...

'Απ' τά πολλά πώρη πάθει, ένα μολογιά μονάχος του, χωρίς να μαρτυρήά τόννοια. Είχε πάει για εχρόνια πολλά σ' ένα σπίτι και την ώρα που τραποαριόταν, βρέθηκε μονάχος με τή σπιτονοικοκυρά στη σάλλα. Καθώς έσκηψε να διαλέξη γλυκό κι' έζειν ήρθε κοντά του να τού βάλη νερό: «—Κουφετάκι μου, τής λέει, τοίτο τό γλυκό μου άφρασε!...». Γυφίει και τής σκάζει ένα φιλι στό μάγουλο. Βάζε έζειν τις φωνές. Μά δέν πάχασε ό κύρ Γιώργης. Με τή πρώτη φωνή πετάει κάτω και σπάζει δυό ποτήρια. «Σούτ! θά γίνης θεάτρο, χαζή!...» τής λέει σιγαλά.

—Δέν είνε τίποτα... γούρη! φρονάζει δυνατά μόλις έμπαινε ή πεθερά της...
—Τ' είνε; τί τρέχει; ρωτάει ή πεθερά θορυβημένη.
—... Δέ βλέπεις;... Άκούς να μου σπάσουν δυό ποτήρια!... λέει ή νύφη και γλοπαθείται άκόμα.

—Αί, νερό ήτανε... γούρη!... Ντροπή κι' απ' τόν ξένον άνθρωπο...
—'Από μένα;... Τίποτα!...
«Τίποτα!... Και τού χρόνου!...» να τόν χιούριε!

«Ή άλήθεια όμως είνε πως τώρα πειά τά χρόνια πέρασαν—τά έφημα! Μπορεί να πάρη άκόμα ό κύρ Γιώργης τό παλιό άνάσθημα και να βγαίη στις γειτονίες και να σκαρτάει γαρουφαλλιά, γλυκόλογα και λοξοματιές, μπορεί ναχη άκόμα χροά άνεστραχτα, χροά κι' απ' τά νεατά του άκόμα, μπορεί να πλέθει άκόμα κάνα φιλάκι έδώ και κάνα χούι έκει, μιιά τί τό θέλεις! Ή άλήθεια είνε πως πέρασαν τά έφημα τά νεατά. Τά φιλά του ξανόστησαν. Και τά χάδια του χροάσαν. Τό λέει ή κυρά. Τό λέει, μά δέν ακούεται! Κι' απ' την ώρα που πέρασε ή Μαρία του, έτσι ξαφνικά από συμφορη—ποός να τό πιστεψε!— απ' την ώρα έζειν, ποός να τούλεγε πως φόβος μυστικός, ό φόβος τού θανάτου, θά κυριεπε τόν κύρ Γιώργη. Έκοψε τό χερόμα του, χλώμιανε. Έγειρε τό κορμί του. Έσθυσε τό βλέμμα του.
—Είδες πώσο πόνεσε ό δόλιος;
—'Εμ, καιμήνη, τράντα χρόνια ζούη μαζί!... Κι' έπειτα, λίγη λάτρη είνε πώς τή άμορη!...
Μά ό φόβος τού θανάτου, τού άζαφνον θανάτου, είνε ό βαθύς πόνος τού κύρ Γιώργη. Αιτός τού καμπούριανε τό κορμι και τού χλώμιανε την όψη... Αιτός τού άνόστησε τό φιλι και τού πάγωσε τό χούδι. Παίρνει τά μουπιούκια στο χέρι, τραβάει στις γειτονίες και ξαφνον τού κρίνεται πώς διαβαίνε νεκροστολιμένος! Νά φιλήση;... Θά τρωάξη τά κορίτσια τού κόσμου με τά παγωμένα του χείλη. Νά χαιδέψη;... Θά μαραθύν ή τή δροσερά μαγουλιάκια απ' τό γυμίο τών κοκκαλιασμένων του δαχτύλων.

«Όμως γυφίει άκόμα, από γλυκειά συμπάθεια, στις ροφές και στις γειτονίες, ανάμεσα στό λιγνά του νταριστάκια, στις παχουλές του πέφδιζες και στους διζωνους βασιλικούς του, μουμουριόζοντας τά παλιά του στιχάκια και καρτερόντας τό θάνατο, τόν άζαφνο θάνατο —καιμήνη Μαρία, πώς έσθυσε!...— έκει δά, ανάμεσα στις πολλές του άγάτες!
«Ένα βράδυ έτρεξαν και φώναξαν την Κανέλλα, την ξαδέερη τής μακαριόσσας.
—Τρέξε γούγορα... Ό γαιπατός του ό κύρ Γιώργης πεθαίνει... Τόν βρήκε μισοψύφον από κερανοβόλο απολήξια. 'Οτι φρόταν, δέν τό γλύτωσε. Ό άζαφνος θάνατος τόν βρήκε—καθώς και τή Μαρία του— με τό γαρουφαλλό στό χέρι... Τού έκαναν όλα τά γαιπαρόφια που διατάξαν, έτσι μάτια, οι γαιπατοί. Κάποτε τό σβυσμένο του μάτι κύτταξε λοξά την Κανέλλα. Κάτι άστραψε μέσ' στην σκέψη του. Μιλάει. Έσκαψε ή Κανέλλα ν' ακούση τί θέλει να ζητήση:
—... Έζεινο τό... φιλι μου τό... χρωστάς άκόμα... Κανέλλα!...»

«Έσπρωξε άπότομα, τέντωσε τό κεφάλι πρός την Κανέλλα, σούρωσε τά χείλη του τάχα να τή φιλήση και... Ξεφύγησε.
Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξύ νεολοιτών:
'Εκεινος.—Πραξίθεά, πήρες μαζί σου τά κούλια;
'Εκεινη.—Ναί, αλλά δέν μπορώ να τά μεταχειριστώ.
'Εκεινος.—Γιατί;
'Εκεινη.—Έχασα στό σπίτι τά... βραχιόλια μου!
***
'Ο νεαρός γι α τ ρ ό ς.—Θά τό πιστέψετε; Μέσα σε μιιά βδομάδα γαιαρεθήσαν όχτώ άρρωστοί μου...
'Ο γηραιός σ υ ν α δ ε λ φ ό ς τ' ο υ.—Και ποός σου φταίει, αφού κάθεσαι διη την ήμέρα στό καφερένο!...